

ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ -
200-річчя
НЕЗАЛЕЖНОСТІ ЗСА
100-річчя
АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ
— БУДУМО МАЙБУТНЄ

СВОВОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК



SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

Рекла́ція і Адміністра́ція:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Нью-Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Нью-Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

PIK LXXXIII. Ч. 162. ДЖЕРЗІ СІТІ і НЬО ЙОРК, ЧЕТВЕР, 2-го ВЕРЕСНЯ 1976 ЦЕНТИВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. THURSDAY, SEPTEMBER 2, 1976 No. 162. VOL. LXXXIII

Державна телевізія Канади передаватиме українську програму з Давфину

Вінніпег (КУК). — В понеділок, 20-го вересня 1976 р., година 7:30 вечером, на державній телевізії СІВІСІ з Вінніпегу буде передаватися п'ятигодинна програма української музики "В танку, яку зфільмував минулого року під час Всеканадського Українського Фестивалю в Давфину".

Ірина Вельгаш, стипендістка Шевченківської Фулбрайтівської програми, буде солісткою і запівець цієї української програми під назвою "Іркан", яка одночасно включатиме виступи ансамблю "Давфінських козаків" і "Вірка" та хору Давфінського Фестивалю. Програму можна буде оглядати на терені Манітоби і північно-західного Онтаріо.

Централа КУК, яка в

справах українських телевізійних програм в Канаді робить безперервні заходи одержати офіційне повідомлення про цю програму від СІВІСІ, в якому сказано, що "Програму ІРКА присвячено українцям, однієї з найбільших національних груп Манітоби, які поселилися в Канаді, щоб зорганізувати перелог канадських прерій і збагатити їх врожайми, але ніколи не забули свої української культурної спадщини".

КУК прохас українців Манітоби і сусідніх територій після надання програми ІРКА висловити на адресу СІВІСІ Вінніпегу листами і телефонами наше зацікавлення і признання і в цей спосіб забезпечити подібні телевізійні програми на майбутнє.

КУК дякує урядові Алберти за Інститут Українських Студій

Вінніпег, (КУК). — На руках міністра вищої школи Альберти д-ра А. Е. Гоголя, Централа Комітету Українців Канади писемно з 26 вересня ц.р. висловила Урядові Алберти признання і подяку за приділення щорічної субсидії в сумі 355,000 дол. для відкриття при Албертському Університеті Канади.

надського Інституту Українських Студій. Рівночасно Централа КУК висловила задоволення, що вся українська громада дасть повне підтримку для діяльності цього Інституту, завданням якого буде координувати українські академічні студії при всіх інших університетах Канади.

Консервативна партія Канади назначила координатора багатокультурності

Вінніпег, (КУК). — У відповідь на листа Комітету Українців Канади, провідник Консервативної партії і лідер опозиції в Палаті Послів Дж. Кларк, повідомив Централу КУК листом з 18 вересня 1976 про те, що з його номінації обов'язки координатора і критика багатокультурності з боку опо-

зиції сповітають федеральний посол з Онтаріо, д-р Г. Мітджес. Посол Мітджес є грецького походження, для якого збереження національних культур етнічних груп Канади є дорогим і він вже зайнявся кореспонденцією з Централею КУК в справах політики багатокультурності Канади.

В Канаді помер проф. д-р Володимир Кисілевський

Оттава. — 30-го вересня ц.р. помер тут на 81-му році життя с.п. проф. д-р Володимир Кисілевський — відомий історик і соціолог, син сенаторки Олени Кисілевської, осиротівши дружини Грацію, дочку Олену та сестру Ану Ганківську.

Починаючи у 1932-1939 р. був директором Українського Бюро в Лондоні. З 1940 р. викладав в Оттавському університеті. До великих його заслуг належить багаторічна праця на полі журналістики і письменства, далі праця в Українському Бюро в Лондоні, а від 1941 р. праця в Департаменті національної оборони та зв'язки з етнічними групами Канади, які від 1950 р. продовжувались в Департаменті грома-

дянства й імміграції. Свій великий досвід с.п. проф. Володимир Кисілевський виявив в багатьох і менших дослідних працях, розвідках, та привагдних доповідях на наукових форумах. Останньою вийшла його велика англомовна праця, перший том задуку Української Канадської Фондації — біографічний словник "Dictionary of Ukrainian Canadian Biography — Pioneer Settlers of Manitoba 1891-1900". Книжка ця, дослідний метричний документ в студіях таких діячів українського життя в Канаді, як: генеалогія, демографія, статистика, мультикультурність та інші суспільні науки, охоплює життя всіх піонерів-українців, які поселилися в Канаді перед 1900 роком.

В Кергонсконі засновано Кредитову Кооперативу „Самопоміч“

Кергонскон, Н.П. — Після наполегливих старань Управління місцевого Відділу „Самопоміч“, тут засновано нову Кредитову Кооперативу на спонзорстві „Самопоміч“, 12-го вересня 1976 Федеральна Агенція у Вашингтоні National Credit Union Administration видала чартер цієї новозаснованої Федеральної Кредитивної Кооперативі при Відділі „Самопоміч“. Сам Відділ „Самопоміч“ в Кергонсконі був заснований ще в червні 1975 року з ініціативи та стараннями Григорія Мокляка й іншої Євгена Смішкелюка. Вже тоді, на основі чотирьох загальних Зборів Відділу, члени його висловили бажання та внесли постанову, щоб Управління Відділу до-

УКРАЇНЕЦЬ ТАКОЖ МОЖЕ МАТИ ПРАЦЮ, ШЕ І 13-ГО

Детройт. — Місцевий щоденник „Детройт Фрі Пресс“, з 13-го вересня ц.р. інформувас: „Любомир Ліпницький аж до четверга по полудні не сказав своїй дружині Христині, що він є учасником змагань за головну виграшу Мічиганської лотерії. В четвер вночі цей 44-літній інженер-стріляльний інженер з Воррену виграв 200,000 доларів... Інженер Любомир і пані Христиня Ліпницькі — це відомі наші громадяни, члени УНСоюзу. Пани Христиня Ліпницька — це наша слава на співачка."

ПРЕЗИДЕНТ ФОРД ДОРИКАЄ ДЕМОКРАТИЧНОМУ КОНГРЕСОВІ ЗА ВИСОКІ ПОДАТКИ

Вашингтон. У 200-літній історії З'єднаних Штатів Америки справа податків завжди була одним з головних аргументів у кожній виборчій кампанії. До речі, наклади англійським королем податки на американські колонії були й одною з головних причин Американської Революції та проголошення Незалежності ЗСА. Очевидно, що не обійдеться без „податкових суперечностей“ і в цьогорічній виборчій кампанії, як це виразно виходить із становища президента Форда до рішення сенатсько-палатної Конфе-

ренції продовжити минулорічне інфляційне зменшення податків на 15-бillion-dollarів на черговий рік. Президент Форд заявив 31-го вересня, що сенатсько-палатна Конференція з демократичною більшістю мусла зменшити ці податки на 28-бillion-dollarів, як це він рекомендував на початку цього року. Проте, не передбачається, що президент Форд накладе своє вето на рішення Конференції, але тим не менше використовуватиме „податковий аргумент“ у своїй виборчій кампанії.

РОЗГОРТАЄТЬСЯ ПІДГОТОВА ДО XII КОНГРЕСУ УКРАЇНЦІВ В АМЕРИЦІ

Нью-Йорк. — Ще тільки приблизно шість тижнів відлікає українців в Америці від їхнього, з черги XII Конгресу, який відбудеться тут в дні 8-10 жовтня. В підготовці до цієї великої події канцелярія УККА інформувас свої Відділи та центральні і місцеві організації про висилку делегатів на Конгрес та їх права і обов'язки, уточнюється програма Конгресу та продовжуються заходи для виступу на Конгресі видатних американських і українських представників. Рівночасно відбуваються свої наради поодинокі підготовчі комісії, зокрема Статутова Комісія під проводом д-ра Івана Фліса відбуває такі

наради кожного тижня. Минулої п'ятниці, 27-го вересня, відбулися наради також Публікаційної комісії під проводом проф. д-ра Матвія Стахива та з участю д-ра Івана Білинського, д-ра Івана Барка, проф. д-ра Петра Стерча і ред. А. Драгана. Комісія, між іншим, вирішила запропонувати Екзекутивній УККА призначити та вручити під час Конгресу Шевченківської Нагороди Волю оди надіятом заслуженим для української справи діячам, між якими є два церковні діячі, двоє державних діячів, двоє законодавців та одна громадська діячка. На найближчий кінець тижня передбачені наради Президії Екзекутиви та ряду комісій.

Пластові виховники відбули вишкіл

Нью-Йорк, (Роман Юзенів). — Пласт вишколює своїх виховників по двох лініях: новачків виховників, які займаються дітьми у віці від 7-11 років, та юнацьких, які працюватимуть з молоддю від 11-17 років. Ці вишколи крім того, що є потрібні для поповнення лав виховників, приносять багато користі самим учасникам вишколів, бо збільшують їхнє знання у різних ділянках, а також дають на тих вишколах багато прихистити з товаришів життя.

Цього року вишкіл для новачків виховників відбувся на пластовій оселі „Новий Сокил“ біля Воффало. В ньому взяло участь 80 пластуців і пластуток з різних місцевостей: з Нью-Йорку, Лос-Анжелесу, Торонто, Воффало, Рочестеру, Ньюарку, Клівленду, Денверу, Детройту, Пасейку. Як назву вишколу учасники вибрали — „У горіди зеленого вєлетня“. Провід вишколу складався з: ст. п. Марта Перейма — команданта, п.п. сен. Ярослав Пришляк — заступник, ст. п. Роман Юзенів — бучучий, ст. п. Діана Гаврилюк — писар. В часі цих двох тижнів учасники навчилися багато пісень, казок, гор, як також і про психологію дітей. З вереснем більшість з них стане братчиками й сестричками та переведуться в практику все вивчене на вишколі.

Вишкіл юнацьких виховників відбувся в дні 4-14

14-го до 22-го липня на пластовій оселі „Вовча Тропа“ біля Олбани. Учасників було 31, більшість у віці від 17-19 років. Провід вишколу: п.п. сен. Слава Рубель — команданта, ст. п. Аскольд Бук і ст. п. Ярмо Левчицький — бучучий, ст. п. Марта Король — писар. Постійною прелегенткою була ст. п. Люба Мазур. На вишкіл приїхало багато доповідців та інструкторів поодиноких ділянок, між ними — д-р Б. Цимбалістий (про етнічно-національне виховання), п.п. сен. Н. Коропецька, п.п. сен. Олег Кандиба з Торонто, п.п. сен. Володимир Святух, п.п. сен. Н. Соленецька, п.п. сен. Любомир Романків, п.п. сен. Х. Навроцька, д-р Юрій Трухлий, п. Володимир Квас, ст. п. Я. Комаровська. Темні доповідці та гутірок вказували на перспективи праці для майбутніх виховників, перед якими тяжко, але цікаво і корисне завдання — працювати з молоддю юнацького віку.

Привітною несподіванкою для учасників цього вишколу було запрошення всіх п. В. Квасом на Союзівку, що вони й зробили. Там саме відбувався „Гуцульський вечір“ і учасники привітно провели день.

На закритті вишколу привітала голова КПС п.п. сен. Андрій Мияцько й особисто привітав учасників за успішне закінчення вишколу. Вишкіл також відвідав голова Гол. Пластової Булави п.п. сен. Роман Рогожа.

Українець з Чикаго помер нагло під час відвідин у Львові

Чикаго. — Місцева американська преса подає вістку, що тут 17-го вересня відбувся похорон с.п. Івана Поднія, який помер нагло на удар серця під час відвідин у Львові, в Україні, 9-го вересня. С.п. Іван Подній був

членом Українського Народного Союзу у 22-му Відділі, та був активний в українському житті, зокрема парадіальному. Помер на 63-му році життя, осиротівши дружину Марію, сина д-ра Володимира, дочку Катерину, дві сестри та двоє внуки.

ЗСА ОБВИНУВАЧУЮТЬ СОВЕТСЬКИЙ СОЮЗ ЗА ПРОДУКЦІЮ НОВИХ РАКЕТ

Вашингтон. — Фред Ікле, чоловік дорадинок в Адміністрації Форда в ділянці розбросання, обвинувачує Советський Союз в намаганні зруйнувати баланс в продукції стратегічних ракет з атомними головками, продукуючи без відома Комісії, яка веде переговори про обмеження стратегічної зброї, новий тип ракет, досі невідомий на Заході. Ікле, який займає посади директора Агенції зброєвої контролю і розбросання в уряді президента Форда, заявив, що винахід і випрокування нової советської стратегічної ракети з прецизним механізмом і загальною дією на 3,000 миль, з порушенням всякої домовленості і „безвідповідальною дією“. Він далі відмітив, що це потягнення може дуже пошкодити загальним переговорам про обмеження стратегічної зброї.

Ікле, який займає посади директора Агенції зброєвої контролю і розбросання в уряді президента Форда, заявив, що винахід і випрокування нової советської стратегічної ракети з прецизним механізмом і загальною дією на 3,000 миль, з порушенням всякої домовленості і „безвідповідальною дією“. Він далі відмітив, що це потягнення може дуже пошкодити загальним переговорам про обмеження стратегічної зброї.

Кіссінджер заспокоює африканців

Філадельфія. — Виступаючи у Філадельфії перед негритянською публікою, державний секретар Генрі Кіссінджер затримав справу Африки та закликав лідерів чорних африканців не зневірюватися в надії, що уряд ЗСА і Великобританії ініціюють переговори доведуть до припинення контролю над великою чорною більшістю населення, оминаючи при тому війни і непотрібне кровопролиття. Він також застерігав раніше звернення до З'єднаних Штатів Америки використовувати усі можливі засоби, щоб привернути спокій і пошанування людських прав в Південній Африці. Кіссінджер при тому зазначав, що він особисто зустрінеся ввечері з прем'єр-міністром Південної Африки

Джонном Форстером в Цюриху та задумує знову відвідувати порадити до Африки, яка включатиме також розмови з Форстером й іншими африканськими лідерами, зацікавленими у мирному подоланні африканського конфлікту і поступового передачі влади чорній більшості. Кіссінджер сокращає апеляції до президента Замбії Кеннета Д. Кауанди, щоб він своїм авторитетом впливав на чорних революціонерів, які пропонують війну, щоб вони погодилися припинити війну і тим самим дали змогу уряду ЗСА, Великобританії й іншим поладити справу шляхом переговорів. Державний секретар кількакратно підтвердив, що апартеїзм в Родезії і Південно-Західній Африці мусить закінчитися і влада повинна перейти в руки автохтонів, які твєрять більшість.

У Франції вбили югославського емігранта

Ніцца, Франція. — В неділю, 29-го вересня ц.р., невідомі злочинці викрали атенат на югославського емігранта Івана Туксору, підклали до його авто вибуховий матеріал. Коли авто зупинилося на світлі, наступив вибух, від якого загинув Туксора, а три пасажери в іншому авто, яке їхало поруч, були також поранені. Поранені зазнали також ровесті, який був з другого боку авто. 42-літній Іван Туксора приїхав до Франції

в 1957 р. і з того часу очолював місцеву організацію хорватських націоналістів. Французька поліція припускає, що це політичний атенат, бо Туксора не перша жертва політичної війни, яка ведеться між президентом Югославії Тітом і югославськими емігрантами. В останньому часі в Західній Європі вбито декількох політичних діячів, головних тих, які очолювали політичні партії, що активно боролися проти комуністичного режиму Тіта.

Совєтські порядки хвилюють і обурюють громадян

„Хочу розповісти про вишкіл, який дуже схвилював мене і обурив, — пише в „Радянській Україні“ з 24-го вересня ц.р. П. Лаврісюк із селища Якимівка Запорозької області. Думаю, що кожен на моєму місці прийняв би те, що сталося, так само гостро. А особливо — після постанови ЦК Компартії України та Ради Міністрів УРСР „Про поліпшення перевезень пасажирів автотранспортом в Українській РСР“. А далі Лаврісюк розповідає: „Так от, — каже Лаврісюк, — першого вересня мені треба було виїхати з міста Бердянська Запорізької області. На автостанції далеко від селища було чотири машини. Однак працювала того дня тільки одна з них. Щоб взяти квиток на мелітопольський автобус, довелося простояти в черзі близько трьох годин. Але це — тільки „увертюра“ до того, що довелося нам зазнати далі. Після

40-хвилинного спізнєння ми виїхали з міста і коли проїхали за 30 кілометрів від Бердянська, щось трапилося з мотором і автобус став. Усі спробували відправити нас далі іншими автобусами нічого не дали. Вони йшли з Бердянська переповненими. Тоді водій попросив своїх колег, які їхали на Бердянськ, щоб повідомити керівництво автостанції про те, що сталося. Десь година через три передали нам відповідь: „Автобус не наш, а мелітопольський. Хай Мелітополь турбується про пасажирів“. Коротше кажучи, всі ми, 38 подорожників, з яких шестеро — діти, до 8-ї години вечора стояли на дорозі, як поки не підїбрав нас мелітопольський автобус... який ішов із Жданова. Водій же з полуманою машиною так і залишився в степу очікувати, коли приїде з Мелітополя, за сто з лишком кілометрів, технічна допомога“.

„ТРЕТЯ ХВИЛЯ“ ЕМІГРАНТІВ З ССРС

Написав В. Давиденко

У російській імміграційній пресі з'явився новий політичний термін „третя хвиля“ на означення останньої еміграції з ССРС до ЗСА. Переважно більшість цієї еміграції становлять жиди, які виїхали з Советського Союзу на ізраїльські візи, але, доїхавши до Відня чи Риму, зупинилися і змінили свій маршрут на З'єднані Штати. Це здебільшого люди інтелектуальної праці, які не знаходять собі застосування в Ізраїлі за фактом з огляду на „надпродукцію“ місцевої інтелігенції або, з огляду на неперспективність становища Ізраїлю, оточеного арабським морем, воліють спокійного життя не загрозеного арабами, що не зрєклися свого рішення „скинути жидів у море“. Мають тут значення і труднощі для середнього покоління опанувати обов'язкову в Ізраїлі мову гебру. Обвинувачувати їх за те, що вони „обітовану землю“, міняють на Америку, не приходиться: рибна шукат, де глибше, а людина, де краше.

Поєз поодинокими виїхали нові емігранти з українських земель у великій більшості справами визволення України не цікавилися: вони виховані в російській культурі і до цієї культури виявляють глибокий сентимент. Що більше, в дискусії, як розгорілася в російській пресі, дехто з них обстоює „позитивні сторони“ советського режиму і стоїть на „неомарксистських“ позиціях, на яких стоять Л. Плєхін і брати Медведєви.

Здавалося б нормально річчю, якби ізраїлі, постійні мешканці Ізраїльської держави, мали б реєсмент до цих нових емігрантів, які по довгих клопотаннях і переслідуваннях советської окупації, підтримували світовою жидівською громадою, виврашивши із Советського Союзу, відмовляються їхати до Ізраїлю. Але, виходило б, що це ізраїлі не обурює.

Включачись у культурно-політичне життя російської еміграції, активно висту-

паючи в обороні політичних інтересів в ССРС, новоприбулі емігранти у шораз більшому числі працюють в російській пресі як журналісти, письменники і поети, хоч оселюються здебільшого в жидівських районах великих американських міст. Внаслідок цього останнім часом помітно змінилося обличчя, наприклад, ньюйоркського „Нового Русского Слова“, де старшу генерацію співробітників заступають молоді сили з „третьої хвилі“.

Українська громада дуже приїтно зустріла тих жидівських емігрантів, які виступали з доповідями про сучасне становище на Україні, ділялися своїми спогадами про українських політиків, з якими їм приходилося жити й дружити в советських концтаборах. Деякі з них навіть промовляли чистою українською мовою. Але цих людей можна порівняти на пальцях однієї руки — Шифрін, Радигін, Лобус, Май, який навіть став постійним дописувачем „Шляху Перемоги“, і ще один-два. Українською мовою вийшли навіть надзвичайно цікаві спогади Шифріна.

З ким же решта „третьої хвилі“, що все своє життя прожили на Україні, яких КГБ збило разом з українцями, позбавляло праці, ув'язнювало? Їх в українських організаціях немає. Та й у жидівських організаціях не виявляв вони належної активності.

Читасмо в пресі про спільні антисовєтські демонстрації невеликих груп української і жидівської молоді. Але поза цим спільної їм немає. Очевидно, державний антисемітизм в ССРС, розпалюваний особливо на Україні і в інших поновлених Московою країнах, глибоко пустив своє коріння, щоб усунути серед жидів попереджені до відходу до українського народу. Пригадати б антисемітську книжку Кичка, фінансовану Академією Наук УРСР. Як переказують туристи (Закінчення на стор. 3-й)

Щоб не ширялася туга за „ізяцким“ життям...

(Людмила Мойсєва). — Все частіше лунають голоси в советській пресі проти висвітлювання в ССРС закордонних фільмів, в яких показано „ізяцкую жизнь“ з кордонних жителів, які не знають нужди ні терору жидівської тоталітарної країни. Так московська газета „Правда“ з 20-го вересня ц.р. виступила проти ширення „Ідилії“ на екрані, як зветься стаття Г. Капралова на цю тему. Під обстріл зокрема береться західнонімецький фільм „Трос на снігу“, проти якого якийсь читач газети ненавчав писав такі звинувачення: „на екрані підлітки бачать, як „красиво“ живуть багаті, як елегантно і невимушено, з усякого приводу і без приводу вони п'ють вино, плекають расових собак, їздять в розкішних автомобілях“. І таке життя, яке страшенно неподобне на советське, уважас дописувач шкідливим для советської молоді, бо це життя може вона сприйняти „як ідеал людського існування“.

В статті „Ідилія на екрані“ є і про інші фільми, але якраз згаданий фільм „Трос на снігу“ тим цікавий, що про його в час 7-го з'їзду письменників України, який відбувся, як відомо, в квітні ц.р. в Києві, говорив у своїй промові відомий „колішній“ Віталій Коротич, який під тиском

КГБ відсахнувся від своїх товаришів-дисидентів, і тим уберігся від Потьми, Мордовії, чи якої іншої Владимирської тюрми чи Ясасу, хоч цим і скомпромітував себе перед власною совістю і в очах свідомого українства.

Отже Коротич, як і слід висувати режиму, перший висловився проти того, щоб фільми з елегантним способом життя бачили молоді: „Мені страшно стало, — казав він у своїй промові, — виходило з кіно вдвох з Миколою Зарудним і злякались скляних очей дівчаток і хлопчиків, які подивились дешево, примітивно зліпленим стрічку „ізяцкую жизнь“ і, можливо, не віритимуть, коли розповідатимуть їм, що воно, м'яко кажучи, не зовсім так“. І далі він вже повчав, як „прикручувати гайки“, — очевидно, щоб замолити перед КПСС свої „тріхи молодості“. Він — як про це інформувас „Літературна Україна“ 20-го квітня — казав: „Ми як літати. Коли мотори не працюють на повну потужність — починаємо знизуватись. Бережімо ж партійну авіацію лету“.

До цього можна додати: даремно поважається Коротич. КГБ, з Андроповим на чолі, дуже добре дає про потужність моторів, і партійне знижування! усунути в Україні з літератури. Буде воно усунене і з фільмів... щоб не ширялася туга за „ізяцким життям“.

СВОБОДА

UKRAINIAN NEWSPAPER published by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07310. Application to change frequency to "Daily except Mondays and holidays" pending at Jersey City, New Jersey.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1103 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті, дописи, підписані авторами, не несуть відповідальності Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали, незалежно від матеріалу повертає тільки ті, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши задрасовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — \$30.00, на пів року — \$16.00, на 3 місяці — \$9.00. Для членів УНСоюзу 65% м.б. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Багатозначна дебата

Сумніваючись, чи кілька днів тому можливість безпосередньої дебатів на телебаченні між республіканським і демократичним кандидатами на президента, президентом Джералдом Фордом і кол. губернатором Джиммі Картером остаточно перемагас деякі законні труднощі і вже майже цілком певно вона відбудеться. З багатозначності та практичної підготовки обох кандидатів до цієї дебатів недовідомо виходить, що вони вважали її за ризиковану, а не за вислід листопадових виборів. Таких дебатів мало б відбутися три і їх передатимуть всі три великі телевізійні сітки. Президент Форд бавив би собі, щоб перша дебата відбулася вже 8-го вересня, але Картер волів би, щоб вона відбулася дещо пізніше. Так чи інакше, дві дебати мабуть будуть у вересні, а третя в жовтні.

Щодо можливості вислідів цих дебат, пригадується така сама зустріч між двома кандидатами, республіканським Річардом Ніксоном і демократичним Джоном Кеннеді в 1960-му році. Тоді Ніксон був віцепрезидентом і загально вважалося, що він, маючи за собою, "машину" Вілгоу Дому, має перевагу. Так було перед зустріччю, після якої він виглядав на перемогу вразливо перевернувшись в бік Кеннеді і так стався.

Тепер ситуація цілком протилежна. Президент Форд, який мав за собою Більш Дім, не тільки не має переваги над Картером, але цілком навпаки, всі знавці і опитування дають перевагу Картеру. Значить, в такій ситуації президент Форд не має нічого до втрати і на дебаті може тільки користатися.

Джиммі Картер має деяку проблему: він сам, як і його дорадники та прихильники вважають, що президент Форд, маючи далеко більшу парламентарну практику та краще орієнтування в усіх державних і суспільних справах, може мати перевагу в дебатах. Проте, обидва кандидати, як і їх дорадники, погоджуються в тому, що дебата є "ризиком", с "грою", яка може всіляко закінчитися.

Очевидно, що до цієї публічної дебат обидва кандидати найбільш доцільно приготувалися. Наприклад, Картер, що президент Форд перед кожною зустріччю з Картером матиме пробу дебат з одним із своїх асистентів, який, як вважають, може наслідувати деякі моменти дебатів Картера, передбачаючи можливі запити і відповіді опонента.

Картер зі свого боку також далекий від того, щоб легкокожати зустріч і дебат з своїм опонентом Фордом. Правда, він і його дорадники в публічних заявах не приділяють тим дебатам такої ваги, як президент Форд, висловлюючи впевненість, що не зважаючи на більшу ерудицію свого опонента, Джиммі Картер не матиме більшого туду виявити брак "провідництва" в президента Форда, що й перерішить вибори в користь Картера.

Чи і наскільки ці дебати матимуть вплив на вислід листопадових виборів, покажуть тільки самі вибори. Кандидати планують, приготувалися, стараються і переконують, але рішення нарід.

Дволикий СССР

Про два обличчя совєтсько-російської імперії вже багато сказано і написано. Писали про це і такі відомі автори, як колишній кореспондент газети "Нью Йорк Таймс" в СССР Генрік Сміт, акредитований у Москві американський кореспондент Роберт Кайзер та багато інших, але, на превеликий жаль, західний світ все ще замало звертає увагу на "друге обличчя СССР", не хоче чи не вміє заглянути за куліси, натомість часто захоплюється офіційним блиском і могутністю імперії, шукаючи з нею співпраці на базі "співіснування" двох систем, з чого тільки користуються кремльські верховоди, поширюючи свій вплив на все нові і нові народи та спільноти в світі. Очевидно, імперське керівництво при допомозі політичних і цензурних органів намагається прикрити друге обличчя СССР, на якому слідні кризові процеси національних, партійних і економічних суперечностей, пригнітаних кожній імперії, хоч це не завжди вдається. Генрік Сміт, пишучи про методи дій совєтської цензури, яка офіційно ніби не існує, але яка поширена на всі ділянки підсовєтського життя, між іншим каже, що не тільки західні кореспонденти, але навіть громадяни СССР не сміють нічого знати про совєтську армію, про діяльність КГБ, про систему совєтських конструкторів, про розміри "допомоги" СССР для різних держав, про висоту закордонних кредитів тощо. При тому в країні існує тотальна заборона друкувати вістки про статистику злочинів в СССР, якої тут офіційно немає, про кількість арештів, бездоглядних дітей, бродяг, жебраків, наркоманів. Не можна подавати цифр про епідемічні захворювання, як також писати про випадки на виробництвах, аварії, катастрофи й інші стихійні лиха. Державною "тасминею" є навіть місце тронування совєтських атлетів, їхні заробітні плати, розміри премій, фінансування спортивних команд та багато інших справ. Коротко, совєтські керівники відмовляють своїм громадянам елементарного права — мати картину власного життя і порівнювати його з життям інших суспільств. Право на власну думку має лише совєтська еліта — керівництво імперією.

Друге обличчя СССР почали прискорено відкривати самвидавчі матеріали і научні свідки, які вихали недавно на Захід, чи були "видворені" насильно із Совєтського Союзу, як небажаний для імперії елемент. Це вони розповіли народам Заходу про рух спротиву в національних республіках, який Москва всіма засобами намагалася здушити; про масові арешти і чистки з метою усунення "націоналістів", а до речі, усіх тих, які поважились виступити в обороні набагнетаніших прав своїх народів і не піддавались з політичною етноцидну, що його стосує Москва у відношенні до повоєнних нею націй; про економічні, а головним суспільногосподарські безпорядки в "країні рад", та про деякі інші справи, що їх діє імперські ватажки приховували від око пересічного громадянина СССР, а в першу чергу від цікавості західного спостерігача.

Проте правда перемагає і поступово зникають створювані злім совєтською пропагандою міти про "щасливість" совєтської імперії і з-поза тієї машини показується друге, народолюбиве обличчя совєтського Януса.

В. Гут Кульчицький

ЗАХІДНИЙ ЖУРНАЛІСТ У ПОДІЛЕНОМУ СВІТІ

"Якщо у нашому суспільстві є інституція із силою, яка майже дорівнює необхідній силі, то цією інституцією є масові засоби інформації", — так думав директор ЕФ-Бі-Ай Кларенс М. Келі. Подібно думали і редактори "Ю.С. Ньюс енд Ворлд Ріпорт". У "Спеціальному звітному" поміщено у числі за 8 серпня, вони твердять, що "журналістська професія це ніколи не була так прославлена як нині: у бетселерах, у популярних фільмах, а цілі осіни у принаймні двох телевізійних програмах. Її болять до неї залучаються політики... Ідеалістична мода старість дитинстві до журналістських шкіл..."

Правда, вказують вони одночасно у тому звітному, якому дали наголовок, "Преса Америки під обстрілом", і на щораз гострішу та все більш зростаючу критику, яка закладає масовим засобам інформації відірваність від мас, які вони обслуговують, аргументи і сторонничість; там же підкреслюється і те, що і в самій індустрії вже починається розуміння хибі і намагання поступово їх усувати. Та вся ота критика і самокритика поки що мало впливає на поменшення впливу масових засобів інформації на американське суспільство.

Дещо інакше виглядає ситуація із впливами і силою американського журналіста, коли подивитися ширше, ступати на інші континенти. Сам факт відношується вже редакційна "Свобода" за 17 серпня "Небезпечні тенденції", ми хочемо пригланятися причинами.

Дорога вниз

Майже рік тому у "Менчестер Гардіан" (9. 6. 1975) його головний кореспондент на Азію Мартін Вуллакот помітив, можна б сказати, лебедину пісню західного закордонного кореспондента. Поштовхом для написання того мелянохолічного твору п. н. "Де відсутність новин з ліхми новинами" було викинення західних журналістів, а в першу чергу англійських і американських, з Індії і Бенгальєш.

Автор почав той свій твір, сповненим почуття вини, ствердженням, що "свобода англо-американської преси мандрувати по світі, критикуючи, коментуючи і в загальному сововаючи носії в справі незалежності суспільств, з чого так ми від закінчення 2-ої світової війни вважали і ще далі вважало рідно самозрозуміло". Перейшовши даліше почерез і легітимні і абсурдні закиди урядів держав Третього світу, він закінчив його песимістичним припущенням, що "велика доба англо-американського кореспондента, особи упривіле-

Джерела ненависті

Вже роками різні уряди країн Третього світу були незадоволені з писаним західних кореспондентів. Та щойно після того, як уряд Індії з проголошенням війня проти західних журналістів, кампанія проти них та агенцій і великих пресових органів, для яких вони працюють, набрала інтенсивних і організованих форм.

В додатку до вже згаданих пропагандистського характеру закидів про "неоколоніалізм й імперіалізм", висуваються урядами Третього світу і більш речеві закиди, як от те, що західні кореспонденти концентруються на негативних аспектах. Однак найбільш суттєвий закид висуває Індія Ганді у поданому недавно на БіБіСі інтерв'ю. "Він не журиться", — кинула вона закид західних журналістам, — що немає громадських свобод у Китаї чи в Пакистані. Що це за така нововидана любов демократії тільки в Індії?" (М. Г. "1. 4. 1976).

Нічого тут нового пани Ганді, скажіть для читача "Свободи", не сказала. Старий, давно відомий подвійний стандарт. Нове це, що він штовхнув її до дії. І не можна їй дивуватися. Ще ж не так давно Р. Ніксон як президент відбув свою тріумфальну подорож до Китаю під загальним схваленням західної преси. І від того часу у тій же пресі появилася багато матеріалів, де підкреслювало, що Китай у розв'язку далеко випередив Індію.

А на чому ті інформації про розвиток Китаю спиралися? От що пише про можливість збирання правдивих інформацій в Китаї Дейвід Бонавія у "Фар Істерн Економік Рівю" за 14 травня. "Із фактичним замкненням в Пекіні декількох важливих пресових бюр китайської міжнародної зносини зазнають поважного удару". А бюра замкнуті тому, що "китайське міністерство закордонних справ не виконає своїх обов'язків, особи упривіле-

К. Крушак

НАЦІОНАЛЬНА ОСОБИСТІСТЬ В ПОГЛЯДІ ДИСИДЕНТА-РОСІЯНИНА

(2)

Після вступу у першій частині Борисов продовжує, кажучи, що з усіх питань, перед якими стоїмо, найбільш болючим і спірним є питання про російське національне відродження, його силу, принцип, форму і напрямки. В останніх десятиліттях, каже автор, багато людей почали розуміти догосподу, але завжди заєднану правду, а саме, що нарід може цілком загинути навіть без фізичного знищення. Щоб доклати того треба тільки усунути його пам'ять, його душу і його слово, а тоді душа народу сама загине. Історія це довгий час після заєднання народу може спостерігати дивне висловлює: з однієї сторони заєднання цілості народу, а з другої сторони, рист його бездушного тіла. Однак, незалежно від цього вона (історія) стане свідком передісторії смерті народу.

У замітці до щойно сказаного твердження, Борисов подає, що це слова з полеміки А. С. Хомякова з "прогресистами". Хомяков уважав, що нарід може удосконалити своє знання в той час, як його мораль доводить країну до упадку. Адміністрація може сповняти все згідно з приписами і назовні все може виглядати в порядку, але нарід занепадає і країна гине. Якійсь центр може бути добре сконсолідованим, але коли руки і ноги сліди і скорочуються — країна гине.

І далше автор продовжує, кажучи, що ні одна людина, для якої Росія означає щось більше, чим тільки "тюрму народів", не може бути байдужою супроти вислідів того, що діється. Це все, каже він, є поштовхом до шукання доріг до відродження національної душі. Роздражнення національних почувань поміж різними народами Совєтського Союзу тепер не можна прикрити фразами хвалби про "історичну нову спільноту", бо в дійсності та спільнота показує себе тільки, як не дуже солідна ідеологічна кора, яка не в силі вдержати підземних забувань, спричинених силою здушеної національної енергії.

Автор з докором запитує: "Хто з російських національних кругів постійно піддержує незалежність національних рухів поміж, скажім, балтійськими народами?" Це, каже він, є тільки доказом, притаманної нам підозри, відчуження, страху і невірності до ворожості. Сильна антипатія інтелекту до фальшивого патріотизму, в напрямку якого Сталін намагався звернути правдиве національне почуття в повосних роках, слідує покоління завжди

Марія Рамська

„НЕМА ТОВАРИШІВ НА СОЮЗІВЦІ“

Чувала я не раз той висхід, але вважала за „комерційний“. Я признаюсь до гриха: хоч з'їздила останніми роками багато світу, на Союзівці досі не була. А нині не можу простити собі того, бо так багато я втратила. Така гарна і принадна ця Союзівка, а нїякжальніше — своя! Принадна, як красуня-гудулка. Цей басейн на стрімкому узбіччі гори, цей потік, що так романтично в'ється між білими каменюками, ця тераса на басейно, що з неї такий відкритий вид на гори, ці пасма гір у далекій синяві, ці чепурні палатки, ці Ворхоти, Полтава, Ужгород — все це нагадує рідні Карпати, рідні красоти. Як могла я занедати бути тут?

Така „своя“ оця Союзівка. Наїздившись по чужих сторонах, нахожу тут те, чого шукала: своє рідне. Ви, що товчесьте по Італії, Німеччині, Греції, е то і Гонг-Конгові, Токію, Коресі, — і де там це вас не носило б, — не шукали ви місця, яке можете назвати своїм? Може ви не жили так довго як я поза українським середовищем, і не відчували тієї органічної туги за своїм, але коли вам не стає того „свого“, коли, надивившись на різні чужа-ди на світі, ваша душа ще не заспокоєна, ще шукає і тужить, — їдте на Союзівку. Навіть побут в Україні не дасть вам того, що побут тут. Там своє — не своє, ви все, насторожені, все бере досада, що то гарно було воно там колись, і як гарно могло б бути, але не є. В обслузі бачите казетівку, не слідує за вами, боїтесь, щоб часом не „зловили“ вас на чомусь...

А тут ці милі свої дівчата і ську гідність. Вони збили людську особистість з фантома гуманістичного п'єдесталу, здерли і висміяли її мантию святості і показували її роллю в житті подібно до ролі брукованого каменя, який встеляється дорогою для „супермена“ („надлюдина“), або до ролі краплини води, призначеної з мільйонами інших краплин зропувати історичний ґрунт для часта будучих генерацій, або до ролі куска тіла, що з болем містерійно тягнеться до злики з його товаришами.

Ті люди, каже автор, репрезентували логічну культу бунту гуманізму людства проти Бога. Вони проголосували, що „наше природне моральне почуття“ є себешукавством, шкідливою ілюзією, фікцією, якої вимагає раціонально зумовлене почуття. Тоталітаризм цього сторіччя, як носоріг, бере під ноги, щоб розтоптати людську особистість та усунути цілі теорії, або гуманізм в практиці.

(Продовження буде)

Вийжджаючи зі Союзівки, я приобійшла собі завітати туди і на другий рік. Союзівка взяла мене за серце. Повинна взяти і вас, бо ваше серце, як і моє, прагне до свого. А Союзівка своя і наша.

(Продовження буде)

Михайло Біда

Українсько-Американська Фундація в пам'ять Романа В. Смука

(3)

Молодий тоді Роман зрозумів, що він мусить учинити для того, щоб краще жити. Тому він цілим своїм істотом кинувся у вир науки, розуміючи те, що тільки при допомозі науки він може пробитися через неможливі суспільно-економічні процеси твердого економічного закону „боротьби за існування“.

Але дивні дороги Божі, а тому ніхто не може їх збагнути, а при цьому лихо не спить... На тринадцатому році життя Роман став піснотвором, умирив його батько. Лишався мати-вдова, який приходиться важко утримувати молодого Романа в школі в місті Кіцмані на Буковині. З огляду на важкі матеріальні обставини в молодого Романа зродилася конструктивна думка шукати кращого щастя і долі гендалею за синім океаном, на другий півкулі Землі, в не-

Молодому Романові нелегко приходилося у Новому світі здобувати освіту. В ті давні часи не було в Канаді як Америкі української університету, яка допомагала йому матеріально здобувати освіту. Тож переходилося важко працювати не тільки над здобуттям освіти та науки, але також на своє утримання для існування, чаші серед несприятливих умов і обставин чужого оточення. І не зважаючи на обставини, молодий Роман рішав студіювати юридичні науки. Не раз працюючи важко, нахилившись на нього стома, але, сильний духом, старався відганяти від себе втоми, і відразу десь в глибині його душі відгомону пробирався слова знамого гені і пророка: „Учітесь, брати мої, думайте, читайте“...

І цей чародійний голос в його душі враз довався йому наснажити та дальшої охоти вчитися тому, що він розумів ту життєву істину, що наука — це дисципліна та певний чинник при здобуванні всіх засобів для фізичного і духовного напруги буття. Він також розумів те, що при допомозі науки можна пробиватися через перепорода та межі, що становлять велику труднощі на шляху до вершин суспільно-

економічної драбини, якою проходять усі ті, що прислужилися для свого рідного народу, щоб зайняти належне їм місце в національному пантеоні.

З огляду на те, що в нього була сильна воля, витривалість, постояно, впертість та сильний характер, який додавав йому сили і витривалості до закінчення студій і завершення їх високою святою — його життям мрія при Божій допомозі уявлялася повним успіхом.

КОРОТЕНЬКИЙ

ЖИТТЄЛІС АДВОКАТА

РОМАНА І. СМУКА

Засновник Українсько-Американської Фундації адво. Роман І. Смука народився 28-го березня 1898 року в містечку Сняків, повіту Заліщицького. Батько: Степан Смука і мати Параскевія з Дем'янів Смука уже під сучасну пору не живуть. Батько помер, коли синові Романові було 13 років.

Початкову школу Роман І. Смука закінчив у Заліщицях, а 4 класи гімназії у Кіцмані на Буковині. У 1914 році 16-річним юнаком емігрував до Канади, де в Брандон, Манітоба, кінчав гімназію і Брандон каледж. У 1918 році закінчив Веслей коледж

у Вінніпегу, Манітоба, Канада, і того ж самого року прибув до Америки. Тут він негайно розпочав студії на юридичному відділі Кент коледжу в Чикаго, Ілліной. У 1923 році щасливо закінчив юридичні студії та отримав диплом — LL.B. і J.D. і так розпочав професійну адвокатську працю.

У 1922 р. адво. Роман І. Смука одружився з п. Стефанією Коптинською, яка народилася в 1902 р. в містечку Гусаків на Україні та 10-ти річною дівчиною із своєю тіткою Анною Москалюк у 1912 р. прибула до ЗСА. В 1924 р. панству Смукам народився син Роман Володимир Смука, який по закінченні університетських студій отримав диплом інженера нуклеарної фізики. Інженер — Роман В. Смука був одружений з п. Маргаритою Маєр, але молоді подружжя панства Смуків не мали дітей.

Для 8 липня 1970 р. інж. Роман В. Смука щедридовано помер із удар серця. Він був саме у силі віку, а при цьому дуже здібним інженером та спеціалістом у галузі нуклеарної фізики. Його дружина пані, Маргарита Маєр-Смука, втративши сво-

Батьки! За життя замолодувавши дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб занепокоїти їх кращу будучість, в нашій громаді у вільному світі нового світового гелена!

го мужа і приятеля, залишилася самотньою вдовою по сьогодні.

Крім сина Романа, дво адво. Роман і Стефанія Смуки мають доньку — Ангелу Габрієлю, яка народилася у 1928 році. Вона одружена з Едвардом Р. Лютером, віцепрезидентом Компанії.

Адвокат Роман І. Смука є видатним правником і під сучасну пору провадить свою адвокатську канцелярію в Чикаго, Ілліной, а також він отримав право заступати своїх клієнтів перед Найвищим Судом ЗСА. Крім цього він ще займається організацією інвестицій, що відносяться до нерухомості, і сімейного господарства.

(Продовження буде)

ЗАХІДНИЙ ЖУРНАЛІСТ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ло постійно повторюваних обидьох про покращення умов праці і більший доступ до інформації. Що ж до китайських урядовців, то вони „тримають уста замкненими майже так само, як і їхні совєтські дубльїжани“. От такі умови праці акредитованих кореспондентів. Краще з тривожними кореспондентами — відвідувачі, бо „отуманені, вони у своїх писаннях повторюють безкритично все, що їм китайці говорять“.

Вирішальний фактор

Хоч порівняння, в даному випадку з Китаєм, важке, та найбільш децидуючим фактором у теперішньому відношенні як урядів Індії, так і урядів інших країн Третього світу до західного журналіста треба так вважати його поведінку у Південному В'єтнамі в часі затяжної боротьби Сайгону проти комунізму. Сам М. Вуллакотт приписує у вищезгаданій статті, що „класичним прикладом свободи західної преси в Азії в її сенсі був, сам собою розуміється, Південний В'єтнам, починаючи від половини 60-их рр. Кожний інстинкт південних в'єтнамців говорив їм, що американська і взагалі західна преса діяла проти їхніх інтересів і тому повинна була бути викінена. Але залежність Сайгону від ЗСА означала, що південні в'єтнамці мусили скреготати зубами і все те зносити, і тільки декілька з багатьох тисяч кореспондентів, які працювали у В'єтнамі, були викінені, чи мав їх заборону в'їзду“.

Мартін Вуллакотт, автор цього історичного свідчення, не якийсь там „заскорузлий“ консерватист, але випробований ліберал, співробітник відомого ліберального щоденника. І куди він бачить ту шкоду, яку зробили західні кореспонденти Південному В'єтнаму, то без сумніву бачить її і Індії Ганді і інші уряди країн Третього світу.

Переслідування про релігійні переслідування в СРСР у американському Конгресі

В дні 24-го та 30-го червня п. р. перед двома підкомісіями Комісії Міжнародних Взаємних Палат Репрезентатів Конгресу ЗСА відбулися переслідування в справі релігійних переслідувань в СРСР, у зв'язку із відповідною резолюцією, яку він у Конгресі репр. Джон Бюкенін із Алабами.

Під час переслідувань 24-го червня складали свідчення знавці релігійних справ в СРСР проф. Богдан Боморік із Карлтонського університету в Оттаві, який дав обширний огляд релігійного спротиву (дисидентства) в Союзному Союзі, що їх викликали грубі порушення владної законності прав віруючих, і безпринципова пасивність а то й колябравія з владною офіційною провідниками деяких релігійних груп в час союзу переслідування цих релігійних груп. Обширний елборат на цю тему, який на запрошення підкомісії виготовив проф. Боморік, буде опублікований враз із його свідченнями у протоколі переслідувань. У цих свідченнях, в яких багато уваги присвячено фактам союзу переслідування Церкви й релігії в Україні, буде додано текст недавнього меморіалу українського католицького єпископату Канади до прем'єр-міністра П. Е. Трудо про долю Української Греко-Католицької Церкви в УРСР із відповідною документальною Захадом в'їзду в Україну, буде додано текст переслідувань доданого текст збірку документів про переслідування союзу владною а. Василя Романюка.

Чортківська Округа

Історично-меморіальний збірник. Повість: Чортків, Копичинці, Ворців, Заліщики. Книжка у твердій темно-синій обгорці і золотими буквами, роботи мистця ЯКОВА ГНІЗДОВСЬКОГО. 928 сторінок. Ціна 25.00 дол. і \$1 пересл.

SVOBODA
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07303

Дирекція Школи Українознавства ОСЕРЕДКУ СУМА ім. ген.-хор. ТАРАСА ЧУПРИНКИ в НЬО ЙОРКУ ПОВІДОМЛЯЄ ШАНОВНИХ БАТЬКІВ, ЩО ШКОЛА РОЗПОЧИНАЄ СВОЄ НАВЧАННЯ в суботу, 11-го вересня ц. р., о год. 9-й ранку в ЦЕРКВІ СВ. ЮРА в НЬО ЙОРКУ

Регістрація дітей до всіх класів: від 1-ої до 12-ої відбувається кожного дня від 7-ої вечора, а також що-суботи в Канцелярії Осередку СУМА при 136, 2-га Авеню. Рівночасно повідомляємо, що приймається дітей до англійської класу і класу дошкільця

від 4-ох до 6-ти років. ПРОСИМО всі класи прибути на год. 8-му ранку до шкільного приміщення в українських строях, щоб організованим порядком взяти участь у Службі Божій. ДИРЕКЦІЯ ШКОЛИ

„ТРЕТЯ ХВИЛЯ“...

(Закінчення зі стор. 3-ої)

ти, які відвідували Ізраїль, серед місцевих населення совєтська пропаганда, що роздмухує серед українців антисемітизм, має певний успіх. „Коли я говорив на вулиці з групою ізраїльтян про Совєтський Союз, совєтський театр і літературу мене слухали з цікавістю, — розповідає один із туристів, — та коли заговорив про змагання українського народу до незалежності, люди почали мовчки розходитися“.

Але й в Америці є люди зацікавлені в розпалюванні антисемітизму і українське життя. Щоб далеко не ходити, назвимо видану недавно в Нью Йорку книжку Філдмана „Погромник“ — „лодарунок“ українському народу з нагоди 30-річчя смерті Симона Петлюри, якого автор приписує знищення в погромах 25,000 жидів. Ця груба книжка, ілюстрована жорстокими фотографіями 1918-19 років, напевно викличе у не одного читача жидів антипатію до українців. А випущений кілька років тому, у Франції телевізійний фільм, також „присвячений“ Петлюрі, який викликав серед української громади величезне обурення і протести, чи не додає оліви у штучно розпалюваний вогонь взаємної неприязні поміж жидами і українцями. Чи не сягає аж так далеко рука московського КГБ?

З публікації Самвидаву і з листів політ'язнів видно, що українська інтелігенція, яка опинилася в концтаборах, тісно співпрацює з жидівською інтелігенцією, спільно переводить голлівки, протести проти порушення в'язничних норм, і тому категорично, додержуючись тактики „діли й пануй“, спираються на кримінальні елементи, на національно несвідоміх і малограмотних в'язнів, нацьковуючи їх проти жидів і українців, які з жидами співпрацюють. Це створює позірний образ загального антисемітського наставлення

В Кергонкесоні засновано...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

клала старань для заснування Кредитової Кооперативи „Самосмочі“.

Після підготовчої праці Управи Відділу під головуванням інж. Е. Смішкевича відбувся 6-го липня 1976 р. збор, на яких був прийнятий представник Ліги Кредитових Кооператив з Об'єднанні, Н. І. Давид Ж. Леско. Вислухавши його інформації, сім спонзорів: Григорій Мокляк, інж. Еміль Смішкевич, Ольга Савчук, Йосип Галанюк, Микола Василік, Данило Слободян та д-р Володимир Ленець підписали прохання про дозвіл на заснування Федеральної Кредитової Кооперативи „Самосмочі“ в Кергонкесоні. Тоді ж

Успішні виступи у Вінніпегу українського театру „Заграва“ з Торонто

У дні 22, 23 і 24-го липня ц. р. у модерній залі Манітобського Театрального Центру у Вінніпегу, театр „Заграва“ з Торонто з повним успіхом відіграв три вистави-комедії М. Гоголя „Сватання“, виступаючи як учасник Всеукраїнського Фестивалю Асоціації Багатокультурних Театрів Канади при фінансовій допомозі Державного Секретаріату в Оттаві і Провінційного Уряду Манітоби.

До участі в цьому багатокультурному фестивалі запрошено 7 найкращих театрів Канади, які репрезентували національні групи: українську, чехів, югослав'ян, еспанців, негрів та інших, які відігравали п'єси своїх національних драматургів в перекладі на англійську мову, а українська і еспанська групи виступили з п'єсами в своїх рідних мовах.

З нагоди цього виступу театру „Заграва“ у Вінніпегу, Вінніпегський Відділ КУК у співпраці з Централіо КУК влаштували скромне прийняття для членів асоціації і урядових установ в Оттаві і Вінніпегу. Гостей привітали від Централіо КУК президент д-р С. Радчук і виконавчий директор д-р С. Яр. Кальба, а від Відділу КУК о. дякон М. Трач. Від „Заграви“ забирали слово режисер Ю. Вельський і адміністратор театру В. Довганюк.

В доказ признання за місією, яку сповняє театр „Заграва“ для збереження української культури і мови в Канаді, кожний член ансамблю одержав в дарунок від Централіо КУК альбом „Тарас Шевченко — Образотворчий Мистецтво“. Комітет Українців Канади Централіо

Українець Року 1976

Цього року Комітет Нагороди в Чикаго вибрав маестра Василя Авраменка та надав йому почесне відзначення Українця Року 1976, за його заслуги на культурному полі для цілої української спільноти в Америці. Він перший показав красу, ніжність і динаміку наших народних танців, які швидко поширилися по більших і менших громадах українського поселення в Америці. Крім цього маестро Авраменко — завзятий любитель фільмової індустрії. Він випродував українські фільми високої культурної і естетичної вартості. Для України він має багату збірку архівальних документів, а для Америки живий доказ вклада української культури.

Голова Комітету Нагород, Валерій Бардигула каже: „Коли ми дивилися, як наші діти пописують українські народні танці, то мимохіть приходило на думку питання, хто був тим ініціатором цього мистецтва. Відповідь ясна, ним був маестро Авраменко і тому цілком заслужено і логічно ця нагорода йому належить. Пан Позняк, голова Комітету Українських Днів, під час Карнавалу зауважує: „Якраз 200-ліття незалежності Америки, 100-ліття українського поселення сходиться із золотим ювілеєм українських танців, яких маестро Авраменко є організатором і духовним піонером на цьому континенті“.

Василь Авраменко народився 81 років тому, 22-го березня 1895 р. у бідній родині Кирила і Параскеві з селу Добуш. Його батьки скоро померли, тому він покинув родинне село Стеблево коло Києва і жив якийсь час із своїм дідом Лазаром Авраменком, який йому багато розповідав про козаків, їхні походи, вдачу, співні і танці. Малий Василь заховався ці слова і оповідання діда глибоко в своєму серці. В ранній молодості залишив родинні околиці, перемаглював цілий Сибір, і якийсь час перебуваючи у Владивостоці, вперше побачив в чужому середовищі „Наталку Полтавку“. В тому часі йому навіть не спало на думку, що він буде виступати на сцені, і що саме він буде тим учителем і носієм українського танцю по цілому світі.

Під час Визвольних Змагань в 1918-19 р. Авраменко був у Києві і тут почався його життєвий кар'єра. Тут він познався із Миколою Садівським, директором київського театру, який спрямував його до драматичної школи ім. Миколи Лисенка в Києві. З цієї хвилини почався блискуча кар'єра молодого Василя. Він оснував багато шкіл у Галичині, на Чехо-Словацькій та в 1926 р. приїхав до Канади, а потім до Америки. Всюди, де він ступив, там виростало зерно його поєсу: а це школи народних танців.

Як бачимо, маестра Василя Авраменка зовсім заслужено нагороджено нашим чикагським Комітетом почесним іменем Українця Року. В його честь мав відбутися бенкет 23-го серпня у Чикаго. А потім під час Карнавалу в українських дні 29 серпня мала бути відправлена св. Літургія за український народ надворі коло гроти, а відтак мав відбутися обід в честь В. Авраменка. Під час обіду мали вручити маестрові нагороду — Українця Року.

Успіхи нашої молоді

Присмо читати про успіхи українців в Америці чи в інших країнах світу. Це підсилює віру в здібності українського народу серед українців та інтернаціональних етнічних груп, проте, знаходяться скромні одиниці, які замовчують великі особисті успіхи, а на мою думку, ця скромність стає для нас нескромною, бо позбавляє нас нагоди радіти успіхам синів України.

До таких скромних одиниць належить мгр Модест Захарченко у Вашингтоні. Мгр Модест Захарченко — це мабуть перший українець з нової еміграції на вищих виладах у Вор коледжі в Ньюпорті, Род Айленд. Вор коледж у Ньюпорті — це славетний коледж Американської Флотії, а кандидатами цієї школи є тільки вибрані найздібніші військові одиниці, звичайно вищі американські і чужинецькі офіцери. Багато рідше стаються тут цивільні одиниці Департаменту Оборони і Департаменту Закордонних Справ, а вони ще більше мусять виказати свою заслугу і здібності стати кандидатами цього престижного і вимагального коледжу. Мгр Модест Захарченко, інженер-механік, один з кількох цивільних студентів при Вор коледжі. Він є спеціалістом каталуптичних систем, і очолює відділ в цій ділянці для Департаменту Флотії. За свою кількісню віршуву працю у своїй фаховій ділянці, і за улагодження каталуптичних систем з їх інсталяцією



Мгр Модест Захарченко

на нуклеарних літаконосцях USS Німіц, USS Айзенавер, USS Вінсон — мгр Модеста Захарченка обрав до Вор коледжу Департамент Флотії. Департамент Флотії у Вашингтоні, який zatrudнює 12 тисяч технічних і адміністративних працівників, мав вибір на тільки одного кандидата.

Після закінчення студій, 28-го червня ц. р. мгр інженер Модест Захарченко отримав ступінь магістра Політичних Наук. Модест Захарченко є членом пластового куреня „Лісові Чорти“, і декілька років провадив виконувати працю зв'язкового у Вашингтоні. Він теж член Т-ва інженерів та інших українських організацій. Мгр Модест Захарченко одружений з Наталією Глобою, а їхній десятилітній син Модест є членом УНСОУ.

Михайло Мельничук

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

Замість квітів на свічку могили

сл. п. д-ра БОРИСА РЖЕПЕЦЬКОГО
складомо 50.00 доларів у УВАН

Марія і Юрій ГОНЧАРЕНКИ



В глибокому смутку повідомляємо Родину і Знайомих, що 30 серпня 1976 р. упокоївся в Бог, на 81 р. життя наша Найдорожча МАМА, БАБУНЯ і ПРАБАБУНЯ

бл. п.

ГОРПИНА ПАРОВЧЕНКО

ПАНАХИДА в середу, 1-го вересня, о год. 7-й веч. в похоронному заведенні Кошека, 990 S. Broad Street, Trenton, N.J.

ПОХОРОН в четвер, 2-го вересня 1976 р. о 10-й год. ранку в Українській Праславній Церкві св. Андрія в С. Банд Врук, Н. Дж., а опісля на цвинтар св. Андрія, там же.

Горем прибиті:

доньки:
ГАЛІНА ІЛЬЧЕНКО з чоловіком
ТЕТЯНА ПЕТРУШЕНКО
сини — ОЛЬГА з чоловіком
внучка — ОЛЬГА з чоловіком
внук — МІКОЛА з дружиною і донькою
Син і донька в Україні з Родинами

У пам'ять

бл. п. Ярослава Гусара

Замість квітів на свічку могили Дорогого нашої Земляки і Приятеля, який помер 11-го серпня 1976 р. зібрано 240.00 дол. Дружина Покійного Оксана Гусар призначила цю збірку на Сиротничий св. Ольги у Бразилії, через Суспільну Опіку 28-го Відділу США. Виснакою зайнялася Ольга Гнатик.

По 30.00 дол. — ВП. Б. І. Бокрецькі! по 25.00 дол. — ВП. Орест Клофас; по 20.00 дол. — ВП. В. О. Гнатик, Стефан Гук, С. А. Леуш, В. С. Коверки, Е. А. Колодзі, Оля Парубак, М. Янюк; по 15.00 дол. — ВП. М. Ч. Воробець; по 10.00 дол. — ВП. Анні Хмижак, Мейстер Тереса (Донька), В. Л. Данилюк.

Хай назавжди збережеться поміж нами пам'ять про добру і шляхетну постать Покійного.

Щирі подяку складає вдова Оксана Гусар, Усіх Хто причинився до цієї збірки.

ВІЧНА НОМУ ПАМ'ЯТЬ!

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА ОСЕРЕДКУ в ОТТАВІ

з глибоким смутком повідомляємо, що 30-го серпня 1976 року на 81-му році життя, відійшов у Вічність



проф. д-р ВОЛОДИМИР ІОЛІАН КИСЛЕВСЬКИЙ

дійсний член НТШ і кількародовий голова Оттавського Осередку, дійсний член багатьох наукових товариств, почесний член Канадської Асоціації Славистів, історик і дослідник поселення і розвитку українського народу в Канаді, бувший директор Українського Бюро в Лондоні, нагороджений Шевченківською Медаллю і Орденом Канади, Український Січовий Стрелець, член ветеранських організацій

Дружині, Донці і Зятів, Сестрі та Родині Покійного висловлюємо глибоке співчуття.

ВІЧНА НОМУ ПАМ'ЯТЬ!
УПРАВА ОТТАВСЬКОГО ОСЕРЕДКУ НТШ

Наша історія, „Енциклопедія Британіка” і катедра ім. М. Грушевського в Гарварді

(Порядком обговорення)

В спеціальному додатку до „Свободи” з 21-го травня ц. р. — „Український Гарвард” — появилася стаття п. н. „Енциклопедія Британіка”, яка починається ствердженням: „Відома, що „Енциклопедія Британіка” в минулому своїм виданням неправильно та зі шкодою для нас подала ряд інформацій про Україну, викликаючи тим негативну реакцію...”

Не згадуючи про те, що на тему невірних інформацій в „Британії” ще в 1974 році писав проф. Зіновій Мельник (його перепирав редакційний друкувальник у „Вісник” з 20-го липня 1974 р., і що з початком цього року на що ж темі писав проф. Степан Горак („Свобода” з 17-го березня ц. р.), невідомий автор згаданого нотатки не подає, на жаль, всієї сумної правди про це 15-те видання „Британіки” з 1974 року; він чомусь промовчує факт, що в цій престижній енциклопедії Україна не має зовсім власної історії!

Правда, на початку статті „Українська Советська Республіка” в 18-му томі т. зв. Макропедії, писаної невідомим советським автором (Іван. А. Ерофєєв), на одній невеликій шпальці, є дуже скупі вістки з історії України, пересіяні такими інформаціями, як напр., „українська нація продовжувала формуватися в 14 / 15 століттях...” або, напр., „визвольна війна, ведена в рр. 1648-54 Богданом Хмельницьким...” привела у висліді до возз'єднання (ре-юнію) України з Росією згідно з рішенням Переяславської Ради...” (стор. 833 т. 18), але там же при кінці шпальти читаємо таке багатомовне речення: „Про історію глянці: Росія і Советський Союз — історія...”

Керуючись тією вказівкою, відкриваємо том 18-й, де знаходимо обширну, п'ятдесятсторінкову (ст. 39-89) статтю, писану 4-ма американськими професорами (Едвард Люї Кіна і покійний Мерле Фейсон з Гарварду, Марк Расф з Колумбії і Роберт В. Данієлс з Вермонтського університету та відомим англійським істориком Росі Сетон-Ватсоном з Лондону). Стаття починається висношенням редакції „Британіки” такого змісту: хоча термін Росія правильно відноситься до імперії, яка займала приблизно територію теперішнього Советського Союзу в 18, 19 і 20 століттях, „проте наголосом цієї статті вживається на дуже вільно для опису (історії) європейської частини Сов. Союзу від найдавніших часів...”

Не зважаючи на те, що це очевидний анахронізм уживати

переконаність, що історія неіснуючої вже від половини XVI століття Лівонії є там подана на сторінках 278-9, дарма, що ця частина Прибалтики тепер становить також „європейську частину” Советського Союзу, як советські республіки Латвія, Естонія та Литва. Чому така „дискримінація” в трактуванні історії України та неіснуючої від 1561-го року Лівонії? Дух сл. п. Михайла Грушевського досі у засвітах дивується, чому його „звичайна схема”, яку прийняло навіть чимало істориків Росії (напр. Александр С. Пресняков), після 70-ох років не знайшла ані в історіях Росії, ані в історіях України, ані в авторів, який написав про історію східної Європи „від початків до 1700”, і чому катедра історії України, яка носить гордо його ім'я, дотепер нічого не говорить про те, що той автор написав.

У першій частині обговорюваної статті автор згадує про гунів, аварів, готів і мадярів, які між IX і X століттями перекочувалися по Червоному морю, що його формують ріки Кама і Волга, але зовсім не згадує, напр., скитів (про яких писав грецький історик Геродот), ані про антив, які заселили територію України-Руси. Він пише (ст. 39), що „від 830 року 770 до 830 року купецькі дослідники почали інтенсивну penetрацію району Волги”, — але нічого не говорить про ділові контакти Руси з Візантією вже в половині IX ст., про які згадують візантійські джерела, подаючи 839-я і 860-і роки. Писучи про знахідки якихось „східних монет” (орієнталістичні) в східній Європі, він не згадує про те, що на території України знайдено тисячі сто римських монет, про що писав історик Геродот.

Автор твердить, що в половині IX ст. постав „новий центр близько Рязані”, і що нібито „той волго-русський ханат можна вважати першим прямим політичним попередником Київської Руси” (ст. 40), що є цілкомю новітньою для кожного, хто дещо ознайомлений з творами Грушевського, Полонського-Василенко, Брачевського чи навіть з працями російських істориків, з яких нібито не висуває подібного твердження про те, що якийсь „волго-русський ханат” — це „прямий політичний попередник Київської Руси”.

При кінці ст. 41-ої автор висуває твердження, що „нібито з регіональних (чи, пізніше, національних) культур не можна вважати спадкоємцем Києва, хоч всі вони спільно ділять спадщину”. Це твердження доволі дивно перегукється з офіційною версією російсько-советських істориків, які відомий історик Б. Греков в своїй книзі „Київська Русь” так з'ясував: „історія старинної Руси — це була історія самої тільки України, ані Білорусі, ані теж Великої Росії. Це була історія держави, яка дала змогу всім трьом дозріти і здобувати силу”.

В окремому підрозділі на ст. 42-й автор дає перелік історії таких окремих „руських земель” (наголосок цього підрозділу), як „Новгород”, який „проголосив свою незалежність від княжої влади (1136)”, а далі „Північний захід” (Смоленськ, Полоцьк, Туров, Пінськ), що ним оволоділи князі литовські, князівство яких у 1385 році з'єдналось з королівством Польщі, „Північний схід” (район між ріками Ока і Волга, що згодом став осередком великого князівства московського) і врешті „Південний захід” — землі Галичини і Волині.

В першому реченні про цей „південний захід” автор твердить, що „землі Галичини і Волині завжди були етнічно і економічно відмінні від справжнього київського району...” Він не подає, на яких саме історичних джерелах опирає це далаке

Немає то як на Союзівці!

Оселі Українського Народного Союзу в КЕТСІЛЬСЬКИХ ГОРАХ біля міста КЕРГОНКСОН, Н. П.

ВЕЛИКИЙ ВІКЕНД „ДНЯ ПРАЦІ”

від 3-6-го вересня 1976

П'ЯТНИЦЯ — Забава з танцями при звуках оркестру „СОЮЗІВКИ”. Співає МАРУСЯ ШТИНЬ (муз. керівник). Конференція всіх програм — АНДІ ДИДИК

П'ЯТНИЦЯ-ПОНЕДІЛОК, 3-6 ВЕРЕСНЯ — Крайові тенісові і плавацькі змагання

СУБОТА, 4-го ВЕРЕСНЯ Год: 8:30 веч.

Андрій Добрянський — бас-баритон Метр. Опери Нью-Йорк ТОМА ГРИНЬКІВ — фортепіан Володимир Гентіш — Гостинний виступ (Виступ тріо „ДАСТІВКИ” з незалежних причин не відбудеться).

Забава Оркестри „РУШНИЧОК” і „ТЕМПО”. НЕДІЛЯ, 5-го ВЕРЕСНЯ — На загірні бажання публіки — ПОВТОРЕННЯ опери М. Лисенка — „Нюктюрн”

у виконанні Музичної Школи на Союзівці під кер. А. ДОБРЯНСЬКОГО, Т. ГРИНЬКОВА і В. ШУСТА.

Т. Гриньків — фортепіанове солю — твори М. ЛИСЕНКА

Забава Оркестри — „РУШНИЧОК” і „ТЕМПО”. ВЕЛИКА ХОЛОДЖЕНА ЗАЛЯ „ВЕСЕЛКИ”

Телефон Союзівки — (914) 626-5641

Пам'яті проф. Миколи Величківського

І знов українська війна на чолі диспоси понесла болочку втрати. 17-го липня ц. р. в Ірвінгтоні, Н. Дж. відійшов у вічність український визначний науковець проф. Микола Іванович Величківський. Покійний проф. Микола Величківський народився 1-го лютого 1882 р. в місті Житомирі, колишньої Київської губ. у священничій родині. По закінченні духовної семінарії, він вписався до Київського Комерційного Інституту, де в 1914 р. швидко закінчив студії. Його найбільше цікавили предмети в галузі сільського господарства та статистики. Покійний був професором і завідувачем кафедрою сільсько-господарських наук у Кам'янці-Подільському Сільсько-Господарському Інституті, а також професором і завідувачем кафедрою статистики в Луганському Кооперативному Інституті, також був професором сільсько-господарських наук в Житомирському Інституті Технічних Культур.

Від 1934-1937 рр. св. п. проф. Микола Величківський працював поза межами рідної України в російських вищих школах, де він був професором і завідувачем кафедрою сільсько-господарських наук в Птахопромисловому Інституті на Вороніжчині, а описав професором і завідувачем кафедрою організації сільського господарства в Новочеркаському Сільсько-Господарському Інституті й одночасно професором у Ростовському університеті.

Знов же від 1941-1943 рр. св. п. проф. Микола Величківський був професором Київського університету і ректором Київського Політехнічного Інституту. Покійний також був директором Наукового Інституту Економіки, Статистики і Географії при Українській Академії Наук в Києві. На еміграції від 1945-1950 рр. св. п. проф. Микола Величківський був професором сільсько-господарських наук і статистики в Українській Економічній Високій Школі в Мюнхені (Німеччина), а також був членом УВАЖ і НТШ у ЗСА.

Треба відмітити, що св. п. проф. Микола Величківський має багато публікованих наукових праць. До головніших із них належать: „Річки Білоцерківщини і їх економічне значення в народному господарстві Округу” (1927); „Сільсько-господарська статистика” (1928); „Сільсько-господарство України і колоніальна політика Росії” (1957); „Загальний огляд сучасного економічного стану головних демократичних країн вільного світу” (1954); „Важкий стан українського селянина” (1954); „Сучасний стан селянства в Україні” (1954); „Заробітна плата сільсько-господарських робітників в Україні за часів московсько-советської окупації” (1954); „До питання сучасної кризи в сільському господарстві України” (1955); „До питання майбутньої аграрної реформи в Україні” (1956); „Советські експерименти” (1962); „Занепад сільсько-господарського виробництва в повоєнній Україні” (1963); „Ліквідація селянського прислального господарства за комуністичної системи, як засіб закріпачення селянства” (1954); „Сучасний стан народного господарства в СССР на річницю 50-річчя революції” (1969) і „Новий етап колгоспної системи” (1971).

Покійний проф. Микола Величківський був не тільки науковцем у галузі сільсько-господарських наук, але він також був політиком і досить популярною особою в Україні, а тому в 1941 р. коли була спроба створити Самостійну Українську Державу, то на становище голови, цесбо президента Всеукраїнської Національної Ради покликало, власне пок. проф. Миколу Величківського, що свідчить про його великий авторитет і популярність на рідних землях України.

Також тут на американській землі, почавши від 1954 р. св. п. проф. Микола Величківський видав науково-популярний журнал „Український Господарник”, де я мав щастя співпрацювати з св. п. проф. Миколою Величківським, але з браку відповідних матеріальних засобів цей, так киче потрібний для нашої науки журнал у 1971 р. перестав друкуватися. Той треба признати, що св. п. проф. Микола Величківський, видаючи цей так цінний господарський журнал дав дуже багато вкладу в українську війну науку на чужині, а головне те, що покійний професор не заламався душою, як деякі інші, але скільки міг стільки старався працювати для української науки поза межами України.

Проф. д-р М. Біла Наталія Полонська-Василенко

Історія України ПЕРШИЙ ТОМ

До половини XVII століття. Книжка у твердій яєно-синій обгорці, із золотими буквами. 591 сторінок. Ціна 15.00 дол.

SVOBODA 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07303

Можна було б продовжувати перелік даних помилок і неочікуваних тверджень, яких на дальших сторінках є ще чимало, але я дотепер сказав, що мабуть досить, щоб ствердити, що історія східно-європейського комплексу „від початків до 1700”, подана на вісімдесятишести сторінках, є такою дивною мішаниною, що читачеві починає головокружувати, коли він спробує зрозуміти, що там написано, та порівняти з іншими творами, наведеними в бібліографії на ст. 88-й, щодо якої слід сказати, що серед там перерахованих праць читач не знайде прізвища нідиного українського історика (навіть Грушевського), дарма, що серед поважних праць Ключевського, Вернадського, Преснякова й інших там наводяться також такі півісторичні, а півфантастичні праці, як „Ікона і сокіра” Джеймса Білінгтона.

Здається, що українська громадськість, яка цікавиться „Британікою”, повинна нарешті почути авторитетні слова критики (позитивної, чи негативної) з катедри ім. Грушевського на теми нашої історії в 15-му виданні престижної „Енциклопедії Британіки”, а не лиш заколисуючи цієї громадськості коротенькою нотаткою про трудя і успіхи чотирьох „молодих наукових співробітників УНІГУ”.

Примітки

1. Тридцять-томове видання нової „Британіки” складається з: а) одного тому вступного, названого „Пропедія”; б) 10-ох томів т. зв. „Макропедія”; та в) 19 томів т. зв. „Макропедія”; вістки про Україну розсіяні в „Мікро-” і „Макро-” педі, а інформації про авторів подані в окремому списку.

2. М. Ю. Брачевський: „Римська монета на території України”; видання Інституту Академії Наук України АСР, Київ — 1959, стор. 243, з англ. резюме і 9 сторінок таблиць з описом кожної знайденої монети.

3. Б. Греков: „Кієв Русь” — англійське видання видавництва чужомовної літератури в Москві — 1959; 684 сторінок — цитата зі стор. 12-ої.

Літні домів до продажу

Залишилося ще кілька домів з приватним доступом до Мортонського озера у Глен Спей, Н. Дж. 5 хвилин авто до католицької і православної церков та оселі „Верховина”. Сусіди українці. Домів з трьома спальнями, вітальні, кухня, 2 модерні ванни, повний виряд. Приватна пляжка та тенісова площадка. Ціна по \$13,500.

По інформації прошу телефонувати: у Глен Спей — (914) 856-5700 в Нью-Йорку — (212) 777-0513 вечером

УВАГА! Початок шкільного року ВЖЕ ЗА ПОРОГОМ!

Пора придбати для Ваших дітей-школярів найкращі українські підручники автора — видатного педагога бл. п. МАРІ ДЕНКО:

„БУКВАР” — перша читанка після букваря \$4.50 „РІДНЕ СЛОВО” — читанка для 2-го року навчання \$4.50 „ВОЛОШКИ” — читанка для 2-го року навчання \$4.50 „РІДНИЙ КРАЙ” — читанка для 3-го р. навчання \$5.00 „СВІЩАН-ЗІЛЛЯ” — читанка для 4-го р. навчання \$6.00 „ПРО ЦЮ ТРИСА ШЕЛЕСІЛА” — читанка для 5-го року навчання \$6.50

• Всі підручники з мовними вправами та українсько-англійським словником. • Замовляти можна в книгарському відділі при „Свободі”, пересилаючи чек або поштовою переказ: „SVOBODA” BOOKSTORE 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07303 Мешканців стеїту Нью-Джерсі зобов'язує 5% стейтового податку.

Увага! Вже появилася дивовижна збірка вибраних творів ВАСИЛЯ СИМОНЕНКА

„ГРАНТНІ ОБЕЛІСКИ”

в українському оригіналі та англійському перекладі Андрія М. Фр. Чирівського Книжка ілюстрована мистецтвими рисунками Мотрі Ходиноської

144 сторінок. Літосеке видання, на кредитовому папері. Ціна 5.00 дол. з пересилкою. Мешканців стеїту Нью-Джерсі зобов'язує 5% стейтового податку.

Замовляти: книгарський відділ при „СВОБОДІ” 3030 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303

3 НАГОДИ ВІПРОДАЖУ

в книгарському відділі при „Свободі” можна ще набити такі літературні твори:

Федір Дукло: МОЯ МОЛОДІСТЬ (сторінки з автобіографії) \$2.00 Іван Керницький-Ікер: БУДНІ І НЕДІЛІ (короткі історії) \$5.00 Леся Лисак: ТЕРНІ ПАХОЩІ — новелі \$5.00 Микола Понеділок: РЯТУНТЕ МОЮ ДУШУ (оповідання) \$8.00 Іван Смолий: З ЗЕЛЕНИМ ПІДПІРІ — повість \$2.50 Дарія Ярополська: ПІ НЮ ПОРК (скорочена повість) \$2.60

Замовляти можна в книгарському відділі при „Свободі”, пересилаючи чек або поштовою переказ: „SVOBODA” BOOKSTORE 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07303 Мешканців стеїту Нью-Джерсі зобов'язує 5% стейтового податку.

Увага! нове Увага!

В КНИГАРСЬКОМУ ВІДІЛІ ПРИ „СВОБОДІ” можна вже закупити цікаве видання п. н. „КАТАРАКТ — САТАРАКТ”

МІХАЙЛА ОСАДЧОГО в англійській мові Переклад і редакція: МАРКО ЦАРИННИК 240 сторінок ціна 3.95 дол. з пересилкою

„SVOBODA” 81-83 Grand Street Jersey City, N.J. 07303

Телеф. (201) 372-0468

ROSE-HILL MONUMENTS

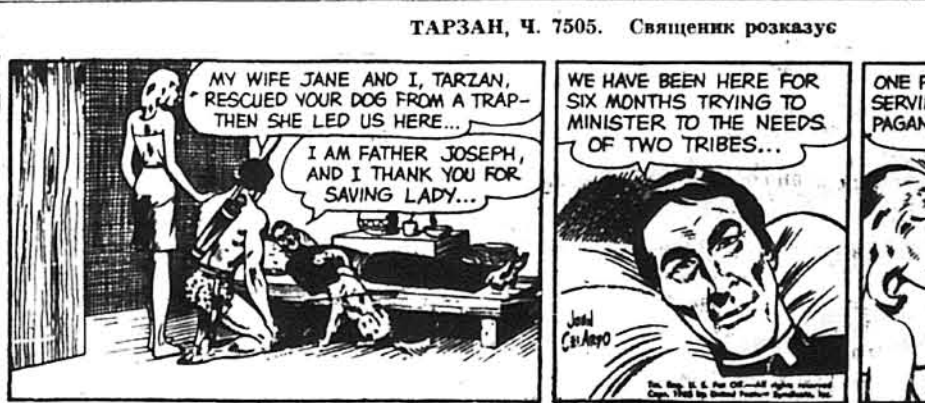
184 UNION AVENUE IRVINGTON, N.J. 07111

S. ZELINSKY — ПІЛИП ЧУП

ПЕРШЕ УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО НАДГРОБНИКІВ. СТАВЛЯЄМО ПАМ'ЯТНИКИ НА ВСІХ ЦВІНТАРЯХ І НА СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУК, НЮ ДЖЕРСІ.

Granite • Marble • Bronze

ТАРЗАН, Ч. 7505. Священник розказує



Моя жінка, Джейн, і я, Тарзан, врятували вашого пса з пастки... Вона тоді завела нас сюди... Я є отець Йосип і дякую

нам за врятування Леді... Ми вже живемо тут шість місяців, стараючись опікуватися двома племенами... Одно з них мирне, а друге

MALE AND FEMALE

ГОСПОДИНЯ

Спанна на місці. Власна кімната, лавічка, TV, добра плятка, присина родина, новий дім в Highland Park, N.J., бліз. New Brunswick; Потрібно до домог. мови. (201) 246-7893

ПОШУКУЄТЬСЯ ЖІНКИ

до товариства і легкої господарки, в дім старої жінки в Staten Island. Спанна на місці. (212) 442-3837

ГОСПОДИНЯ

та до товариства і опіки над старою особою. Повний час, помешкання. Тел. (516) 248-4284 по 6-й веч.

REAL ESTATE

Kerhonsk, N.Y.

PERFECT 5 ROOM HOME

Large parcel of land. Complete with all furniture and appliances. Attached garage. Absolutely excellent condition. Very close to Soyuizivka. \$28,500. KATES REALTY Kerhonsk, N.Y. 914 626-4441

ХОЧЕТЕ ПРОДАТИ АБО КУПИТИ

БУДИНОК, БІЗНЕС, ЗЕМЛІК звертайтеся до УКРАЇНСЬКОГО ФІРМИ GEMINI REAL ESTATE CO. 98 — Second Avenue New York, N.Y. Tel.: 477-6400

Різне

МОТЕЛЬ

17 приміщень, басейн плюс 6 км. дім при Rt. 6, 1/4 м. від Port Jervis, бліз. Глен Спей. Ціна \$130,000. Завдаток — \$45,000. Тел. (914) 586-2635

ДО ВІНАЙМУ

Buffalo, New York ПРИЙМУ на МЕШКАННЯ СТУДЕНТІВ з уживанням кухні. (716) 893-1115

FUNERAL DIRECTORS

SINKOWSKY

FUNERAL SERVICE 3535 East Tremont Avenue BRONX, N.Y. 10466 Tel.: 863-2475

191 Avenue "A" NEW YORK, N.Y. 10009 Тел.: 674-9839

Директор ЙОСИФ СЕНКОВСЬКИЙ Завідус вштанційним похоронів в каплицях, поховальних в кожній районі міста. Похорони по мінімальних цінах.

Richard H. Burnadz

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК McNERNEY BURNADZ FUNERAL HOME 371 Lakeview Avenue CLIFTON, N.J. Phone (201) 772-1880 R. H. Burnadz — J. J. McNERNEY Funeral Directors Chapels available through out the Metropolitan Area.

Петро Ярема

УКР. ПОГРЕБНИК Займається Похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА

Peter Jarema 129 EAST 7th STREET NEW YORK, N.Y. ORegon 4-2568